

og Forholdene nu, og derved paaviser, at Kval-
salverlovgivningen af 1794 har tilveiebragt en
Indskrænkning af Kvalsalveriet, men noget Saa-
dant har det ærede Medlem aldeles ikke bevist.
Derimod have vi Andre ibetmindste forsøgt at
give Beviser, forsøgt at gjøre det sandsynligt,
at Ophævelsen af Forordningen af 1794 vil
være til Skade for Kvalsalveriet. Jeg har
allerede i den Henseende omtalt, at Erfaringen
tilstrækkelig har vist, at den Omstændighed, at
en Kvalsalver er bleven straffet, har bidraget
til at udbrede hans Berømmelse, og jeg skal
endnu nævne et andet Moment. Den Om-
stændighed, at Udøvelse af Kvalsalveri, nautori-
seret Lægevirkksomhed, er strafbar, medfører for
Kvalsalverne Nødvendigheden af at holde deres
Cure hemmelige, og denne Omstændighed har
de uheldigste Følger; thi deels ræktes der gjen-
nem Hemmelighedsfuldheden Overtroen paa den
bequemeste og sorgeligste Maade en Haand,
og deels er Hemmeligheden den bedste Skarm,
Kvalsalverne kunne vuske sig for deres Uviden-
hed. Vil man undersøge, hvorledes det gaar
til, at en Kvalsalver finder Tiltro — en Kval-
salver, som er fuldstændig uvidende, mener jeg —
skal man ganske afgjort finde, at han har sun-
det Bei til Bedkommende gennem Hemmelig-
heden. Det er den Hemmelighed, hvormed
han har været nødt til at omgive sig, der har
givet ham noget Tiltrækkende, og det er den
samme Hemmelighedsfuldhed, som har tilfølge,
at han kan bevare den Tiltro, han engang har
erhvervet sig; thi var den borte, stod han
blottet i al sin Uvidenhed for dem, der vilde
træde i nærmere Forhold til ham. Det er en
af de Grunde, hvorfor jeg troer, at Ophævel-
sen af Kvalsalverlovgivningen vil virke til at
blotte Kvalsalverne og derved indirecte frem-
kalde Tillid til den autoriserede Lægestand. —
Jeg har ikke sagt — det behøver jeg vel egent-
lig ikke at gjøre opmærksom paa —, at den
Regel, som skal gjøres gjældende, er, at Kund-
skab er Ingenting. Det ærede 7de kjøben-
havnske Medlem støtter ofte sin Polemik mod
Modstanderne til saadanne stærke Udtalelser,
som de aldrig have fremsat og aldrig have
tænkt paa, og vi have nu idag hørt et nyt Ex-
empel derpaa, som jeg ikke finder det fornødent
at forfølge videre.

Formanden: Det ærede 7de Medlem
for Kjøbenhavn har Ordet for en kort person-
lig Bemærkning.

David: Jeg har ikke med et eneste Ord
omtalt en Sammenligning mellem Tilstanden
før og efter 1794; den ærede sidste Taler
kunde derfor gjerne have sparet sine meget
lærde Ytringer i den Henseende. — Jeg har
heller ikke med et eneste Ord tillagt ham, at
han skulde have saat eller engang tænkt, at
Kundskab ikke er Noget; han kunde altsaa og-
saa have sparet sig sine meget fine Ytringer i
den Henseende.

Jessen: Det ærede 1ste Medlem for
1ste Kreds (Madvig) erkjendte i sit første Fore-
drag, at der er Forskjel paa Strafsansvaret ef-
ter Loven for Kvalsalvere og autoriserede Læ-
ger. Det er til denne Forskjel, jeg ikke finder,
at der er nogen Grund, og jeg er ikke paa
nogen Maade bleven overbevist ved, hvad den
ærede Landsthingsmand har ytret; thi, naar
han nu er frafalden sin tidligere Paastand, at
det var en ubetinget Pligt for Lægen at handle,
og forandret den derhen, at Lægen havde en
naturlig Pligt til at hjælpe de Lidende med sine
Kundskaber. (Madvig: En Pligt ifølge et
Tilsagn!), saa maa jeg tilstaae, at det fore-
kommer mig, at accurat den samme naturlige
Pligt er tilstede for ethvert Menneske til at
hjælpe den Syge; men, naar han indseer, at
han ikke kan hjælpe, bør han virkelig afholde
sig derfra, hvad enten han er Læge eller ikke.
En Læge kan aldrig have en Pligt til at an-
vende Lægemidler, om hvilke han har den
Tvivl, at de mulig kunne have en skadelig
Indflydelse.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes
Forhandlingen. Lovudkastets Overgang
til anden Behandling sattes under Af-
stemning og
vedtoges eenstemmig med 41 Stemmer.

David: Jeg tillader mig at foreslaae,
at der nedsettes et Udvalg i Sagen paa 5
Medlemmer.